

Anden næstformand (Henning Grove):

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

23) Første behandling af lovforslag nr. L 269: Forslag til lov om ændring af lov om indkomstskat og formueskat for personer m.v. (personskatteloven) og lov om fordeling mellem staten, kommunerne og amtskommunerne af skattnedslaget som følge af personskattelovens skatteloft. (Ændring af det skrå skatteloft for indkomståret 1997 m.v.).

Af Jes Lunde (SF) m.fl.
(Fremsat 8/5 96).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Skatteministeren (Carsten Koch):

Det lovforslag, som her skal behandles, er fremsat af repræsentanter for SF. SF foreslår, at det skrå skatteloft fra 1996 til 1997 sænkes fra 62 pct. til 61 pct. og ikke som hidtil forudsat til 60 pct., eller med andre ord, at det skrå skatteloft forhøjes fra 60 pct. til 61 pct. i 1997.

Det skrå skatteloft sætter som bekendt en øvre grænse for skatten af den sidst tjente krone og sænkes i forbindelse med indfasningen af skatteomlægningen frem til 1998 til 58 pct.

Regeringen fremsatte sidste efterår lovforslag nr. L 11, hvis vedtagelse indebar, at det skrå skatteloft i 1996 blev forhøjet med 1 pct. i forhold til det loft, der blev fastsat ved vedtagelsen af skatteomlægningen i 1993. Nærværende forslag svarer teknisk til lovforslag nr. L 11, hvis vedtagelse indebar, at det skrå skatteloft i 1996 blev forhøjet med 1 pct. i forhold til det loft, der blev fastsat ved vedtagelsen af skatteomlægningen.

Indledningsvis vil jeg sige, at problemstillingen efter min opfattelse ikke er den samme som ved vedtagelsen af lovforslag nr. L 11. Der er den grundlæggende forskel, at man dengang vidste, at de kommunale skatteprocenter var

steget i 1995 og ville stige yderligere i 1996. Derimod vides det på nuværende tidspunkt ikke, hvordan de kommunale skatteprocenter vil udvikle sig fra 1997.

Dernæst skal jeg bemærke, at regeringen allerede i forbindelse med behandlingen af lovforslag nr. L 11 tilkendegav, at den ikke havde planer om yderligere afvigelser i forhold til skatteomlægningen, og at det skrå skatteloft ville blive sænket til de lovfæstede 60 pct. i 1997 i takt med indfasningen af skatteomlægningens lavere skattesatser.

Vedtagelsen af lovforslag nr. L 11 medfører alene en 1-årig justering af det skrå skatteloft i forhold til, hvad der blev forudsat ved skatteomlægningen. Jeg er klar over, at SF generelt ønsker at fjerne det skrå skatteloft og derfor kan stemme for enhver forhøjelse af loftet. Regeringen ønsker imidlertid at fortsætte den nedsættelse af marginals-katten på alle indkomstniveauer, som skatteomlægningen er udtryk for. For regeringen var vedtagelsen af nr. L 11 derfor en nødvendighed justering af skatteloftet.

Baggrunden for justeringen var udviklingen i de kommunale skatter i 1995 og 1996, idet den gennemsnitlige skat til kommuner og amter på landsplan steg med 0,4 pct. i 1995 og 0,5 pct. i 1996. Baggrunden for justeringen var ikke forventningerne til størrelsen af de kommunale skatter i 1997, hvilket synes at være den del af bemærkningerne til nr. L 11, som SF har bidt mærke i og derfor har citeret i nærværende forslag.

Jeg vil gerne understrege, at regeringen ikke med justeringen i 1996 har givet udtryk for, at enhver stigning i de kommunale skatter nødvendigvis skal medføre justeringer af det skrå skatteloft. Tværtimod. Det ville være uhyre betænkeligt, hvis kommunerne på den måde kunne lægge hindringer i vejen for en planmæssig gennemførelse af skatteomlægningen.

Lad mig føje til, at de kommende års nedsættelse af bundskatten gennemføres for at lette beskattningen af arbejdsindkomst, ikke for at gøre plads til forhøjelser af kommuneskatterne.

Når jeg kalder justeringen af det skrå skatteloft i 1996 for nødvendigheden, er det naturligvis, fordi regeringen finder det særdeles uheldigt, at der ændres på forløbet af skatteomlægningen. Skatteomlægningen består af adskillige elementer, som i sammenhæng skal sikre en symmetrisk og retfærdig beskattning, og som medfører, at skatteniveauet i Danmark kan nærme sig niveauet i de lande, vi normalt sammenligner os

med. Hvis der ændres på enkelte elementer, opstår der fare for, at dette ikke opnås. Faktisk er forhøjelsen af det skrå skatteloft den hidtil eneste ændring i forhold til vedtagelsen af skatteomlægningen i 1993. Det ligger således regeringen meget på sinde, at skatteomlægningen bringes tilbage på det oprindelige spor.

Der er efter regeringens opfattelse ikke grundlag for at foretage endnu en afvigelse fra det fastsatte forløb af skatteomlægningen. På den baggrund kan regeringen ikke støtte forslaget.

Anden næstformand (Henning Grove):

Jeg kan oplyse, at jeg agter at afslutte ca. kvart i, 10 minutter i 12.

Per Kaalund (S):

Tak for henstillingen. Socialdemokratiet kan ikke støtte SF's forslag om, at skatteloftet for 1997 fastsættes til 61 pct. Som nævnt også af skatteministeren ønsker vi skattereformen fastholdt, og det indebærer i indfasningsårene 1994-98 en række ændringer af skatteprocenterne. Det gælder både bundskat, mellemskat, top-skat m.v. og altså også en ændring af det såkaldte skrå skatteloft, dvs. skatten af den sidst tjente krone, og det skal ifølge skattereformen ende på 58 pct. i 1998.

Det skrå skatteloft er i indeværende år 62 pct., og som den eneste ændring har vi accepteret, at man for 1996 begrænsede nedsættelsen, og det betragtede vi som en engangsforanstaltning, og vi ville – det sagde vi også ved behandlingen sidste år – tilbage på sporet, således at skatteløftet i 1997 som oprindeligt fastsat bliver på 60 pct.

Vi ved jo, at SF generelt ønsker heldt at fjerne det skrå skatteloft, og det er en holdning, vi er bekendt med, men vi kan ikke støtte den, og for øvrigt mener vi også, at forslaget fra SF på nuværende tidspunkt vil gribe uheldigt ind i forhandlingerne mellem regeringen og de kommunale organisationer om den kommunale økonomi for 1997.

Jeg skal også meddele på CD's vegne, at fru Sonja Albrink, der ikke kan være til stede, heller ikke kan støtte SF's forslag.

Peter Brixtofte (V):

Det kan næppe overraske nogen, at Venstre er imod, at man vil hæve skatterne, og det er jo det, forslaget går ud på, og specielt hæve skatterne for dem, som har den højeste marginalskat, og som er så uheldige at bo i kommuner med meget høje skatteprocenter.

Derfor er det klart, at Venstre vil stemme imod forslaget, som vil give en ekstra skattebyrde på 0,5 mia. kr., og det kan vi simpelt hen ikke medvirke til. Vi mener tværtimod, vi skal gå den anden vej, og at vi skal have lavere skatteprocenter.

Gitte Seeberg (KF):

Det er ikke hver dag, jeg går her på talerstolen for at rose skatteministeren, men det skal jo ske en gang imellem. Derfor er jeg selvfølgelig også glad for, at skatteministeren har afvist dette forslag fra SF.

Det kommer nok heller ikke bag på SF, at Det Konservative Folkeparti ikke kan støtte dette lovforslag. At skatten stiger i de kommuner, hvor folk, som i forvejen betaler en høj skat, bor, er ikke noget argument for, at skatten også skal stige et andet sted.

Forslaget er et paradeforslag, som alene har til formål at demonstrere SF's ihærdige jagt på nye skatter og særlig hos dem, som tjener mest, de såkaldt rige, selv om det måske nok er lidt af en overdrivelse, når man taler om den gruppe her.

SF lægger gang på gang stemmer til regeringens lovforslag om øgede skatter, og disse forslag har der i al fald været nok af. Det har været forslag om øgede benzinafgifter, realrenteafgift, grønne afgifter, spildevandsafgifter m.v.

I efteråret lagde SF også stemmer til det lovforslag, som skatteministeren lige har været inde på, nemlig lovforslag nr. L 11, der svarer til dette forslag om forhøjelse af det skrå skatteloft, i hvert fald i forhold til regeringens planer med skattereformen.

Den tidligere regering havde travlt med at love skattelettelser, da den kom til i 1993, og da man lavede skattereformen. De løfter er imidlertid ikke blevet til andet end omlæggelser. De seneste tal fra finansministeren viser da også, at skatten ikke er faldet, den er tværtimod steget.

Fra 1997 skal vi betale 8 pct. i bruttoskat. Det skrå skatteloft skal ifølge skattereformen ned på 60 pct. Det synes vi er en god idé. Ikke desto mindre er vi stadig væk oppe på en samlet skat, som ligner noget med næsten 70 pct. – i hvert fald hos dem, som også betaler kirkeskat.

Det siger selvfølgelig sig selv, at det kan vi fra konservativ side ikke være med til – altså til at forhøje det skrå skatteloft. Men jeg vil sige, at vi er da glade for at høre skatteministerens indstilling til det, og vi håber så også, at det skrå skatteloft bliver nedsat igen næste år, som man har lovet fra regeringens side.

Elisabeth Arnold (RV):

Heller ikke Det Radikale Venstre kan støtte SF's forslag om ændring af det skrå skatteloft for indkomståret 1997. Vi har været medarkitekter og medansvarlige for den skattereform, der blev vedtaget i maj 1993, og vi ønsker, at den skal fortsætte så meget efter planen som overhovedet muligt. Derfor ønsker vi, at den 1-årige justering, der blev foretaget for nogen tid siden, fortsat skal være en 1-årig justering. Derfor er vi ikke indstillet på at følge SF's forslag.

Kim Behnke (FP):

Heller ikke Fremskridtspartiet kan deltage i SF's klapjagt på skatte kroner, der ikke er beskattet tilstrækkeligt efter SF's opfattelse. Vi har i Danmark verdens højeste skattniveau, ikke verdens højeste skattetryk, men verdens højeste skattniveau, og vi bliver kun overgået med nogle få tiendedele af andre lande i skattetryk.

Skatteministerne gjorde meget ud af at fortælle, at regeringen siden 1993 konsekvent har gennemført en skatteomlægning. Og lige præcis ordet skatteomlægning er jo nøgleordet for det, regeringen siden 1993 har været i gang med. Selv om man lovede befolkningen, at nu skulle der gennemføres skattelettelser, ved alle i dag, at der udelukkende var tale om en skatteomlægning. Man har flyttet beskatningen fra f.eks. nogle marginalskatte til den asociale bruttoskat, som er med til at udhule indkomsten selv for personer med meget små indkomster.

Man har været med til at indføre en lang række grønne afgifter, som særlig er til skade for børnefamilier og andre, som ikke har mulighed for i tilstrækkelig grad at nedsætte deres forbrug af lys, varme og vand, men som kommer til at betale disse store afgifter.

Derfor kunne man jo også for ganske nylig konstatere, at det samlede skatteprovenu siden 1993 – de penge, der er gået i de offentlige kasser – er steget ganske betragteligt. Og den tendens til, at der flyttes penge fra de private borgers lommer over i de offentlige kasser, vender vi os selvfølgelig imod i Fremskridtspartiet.

Derfor stemte vi også imod, da regeringen fremsatte det omtalte lovforslag, nr. L 11, som blev vedtaget af et flertal i Folketinget, nemlig regeringen sammen med de øvrige socialister fra Enhedslisten og SF, og hvor man løb fra løftet om, at det skrå skatteloft allerede i 1996 skulle have været nedsat.

Det stemte Fremskridtspartiet imod, og derfor stemmer vi selvfølgelig også imod, når SF i

dag kommer med et forslag, der går ud på, at den udvikling, der betyder, at det skrå skatteloft ikke nedsættes, skal fortsætte ind i 1997.

Man kunne jo selvfølgelig håbe på, at en lang række kommuner gjorde, som hr. Peter Brixtofte var inde på, nemlig sørgede for, at de kommunale skatter var så lave, at borgerne ikke kom i karambolage med det skrå skatteloft. Men vi ved jo, at ganske mange kommuner benytter enhver lejlighed til at forhøje skatterne. Derfor er der mange borgere, der har brug for, at vi i Folketinget sørger for, at det skrå skatteloft er så lavt som muligt, så beskatningen af den sidst tjente krone ikke bliver fuldstændig urimelig høj.

Vi har i forvejen set internationale sammenligninger, der godtgør, at en ganske almindelig dansk lønarbejder, en industriarbejder, i sammenligning med andre vestlige lande har mindst tilbage til sig selv, når den høje indkomstskat er betalt, når bruttoskatten er betalt, når de forskellige miljøafgifter er betalt, og når den 25 pct. høje moms er betalt.

Der er derfor grund til at sætte et vigtigt punkt på dagsordenen i Folketinget, nemlig nedsættelse af skatterne, og ikke, som SF har ønsket at gøre det i dag, en forhøjelse af skatterne.

Fremskridtspartiet kan derfor ikke støtte forslaget og håber, at vi kan fastholde regeringen på, at vi rent faktisk får en nedsættelse af det skrå skatteloft i 1997.

Frank Aaen (EL):

Det er helt forståeligt, at Venstre og De Konservative er imod dette forslag. Det er jo i logisk forlængelse af, at man forrige år arbejdede for at lempe arveafgifterne og sidste år med glæde så, at formueskatten blev fjernet. Der er ikke nogen overraskelse i den holdning, der også i dag præsenteres fra V og K.

På samme måde er der heller ikke noget overraskende i Fremskridtspartiets holdning. Fremskridtspartiet har den opfattelse, at skattetryk skal ned, først og fremmest fra toppen, og så må vi se, om der også engang bliver råd til at lette skatten for de fattigste.

Det, jeg ikke forstår i debatten her, er Socialdemokratiets afvisning af forslaget. Hvis man afviser dette forslag, går man jo ind for en ensidig lettelse på 2 pct. for de rigeste her i samfundet fra næste år. Jeg gør opmærksom på, at det, vi besluttede i fællesskab sidste år, var at rette op på en uretfærdighed, og at den jo vil bestå også efter 1996.

Det, vi gjorde opmærksom på, da vi vedtog lovforslag nr. L 11, var, som der står i bemærkningerne fra regeringen, at det medfører en fordelingspolitisk urimelig profil, når kommuneskatterne ændrer sig i forhold til skattereformens forudsætninger, mens skatteloftet fastholdes som allerede fastlagt.

Det var det, man sagde, da vi vedtog L 11, men det ændrer jo ikke en tøddel på, at kommuneskatterne har udviklet sig anderledes end forudsat ved skattereformen. Sådan vil det også være i 1997; det vil endda blive endnu værre, og sådan vil det efter alt at dømme også være i 1998. Så urimeligheden, uretfærdigheden, den fordelingspolitisk urimelige profil ved udviklingen i kommuneskatterne er lige meget gældende nu, som da vi vedtog L 11, og sådan vil det også være næste år. Derfor forstår jeg ganske simpelt ikke, at Socialdemokratiet bare uden videre siger nej til dette forslag.

For en forms skyld vil jeg dog spørge Socialdemokratiets ordfører, om man kunne få sikkerhed for, at man, hvis vi får en fornyet forhøjelse af kommuneskatterne, så igen vil være med til sammen med venstrefløjen at gennemføre en ophævelse af den fordelingspolitisk urimelige profil, der ellers vil være resultatet.

Men altså: Selvfølgelig kan vi støtte SF's forslag, og som SF så vi gerne, at dette skatteloft helt blev fjernet.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FP):

Der indsneg sig en lille fejl i hr. Frank Aaens tale. Hr. Frank Aaen konstaterede, at Fremskridtspartiet gik ind for primært at lempe skatten for de højeste indkomster og så var ligeglad med dem, der har de små indkomster.

Hr. Frank Aaen ved godt, at Fremskridtspartiet siden 1973 har arbejdet for at få den skattefrie bundgrænse forhøjet. Hr. Frank Aaen ved det så udmærket, for så sent som i december måned, da der senest var forhandling og afstemning om ændringsforslag til finansloven for 1996, fandt der netop en behandling af et forslag sted i Folketinget – og dengang støttede hr. Frank Aaen og Enhedslisten, og vi har støttet tilsvarende forslag fra Enhedslisten – forslaget om, at man forhøjer den skattefrie bundgrænse.

Det er jo netop med det formål, at mennesker med de laveste indkomster, hvad enten det er studerende, enlige forsørgere, pensionister eller andre, som ikke har ret store indkomster, enten får skatten lempet eller måske endda helt slip-

per for at betale skat. Så på det punkt har vi jo en fælles opgave.

Dér, hvor kæden så hopper af, er jo selvfølgelig, hvor Enhedslisten ønsker at hente det tabte provenu hjem ved at brandskatte mennesker, der har en lidt højere indkomst. Dér er det Fremskridtspartiets opfattelse, at det, vi i stedet for skal gøre, når vi skal hente provenuet hjem, er at få stoppet al det fråds og bureaukrati og de unødige udgifter, der er i statens, amternes og kommunernes store system. Der er masser af muligheder for at finansiere en sådan skattelettelse.

Men det er decideret forkert, når hr. Frank Aaen hævder, at Fremskridtspartiet bare er ude på at lempe skatten for de højeste indkomster. Hr. Frank Aaen ved udmærket, at det står som punkt nr. 1 i Fremskridtspartiets bibel, at vi får hævet den skattefrie bundgrænse lige præcis for at gavne dem med de laveste indkomster.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Jeg skal bare sige, at det, at man på nogle punkter har en fornuftig politik, ikke skal friholde én for kritik, når man her går imod et forslag, som entydigt har den konsekvens, at de rigeste her i landet slipper billigere i skat, medens de fattige kommer til at betale en relativt større del af skatten.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

SF har fremsat det lovforslag, som vi har til behandling her, så sent, at det måske når at komme til anden behandling, men nok ikke til tredje og sidste behandling, og dermed får vi jo ikke tilkendegivet her i Folketingssalen, hvem der egentlig, når det kommer til stykket, stemmer for, og hvem der stemmer imod forslaget.

Det tror jeg regeringspartierne kan være glade for. Det kan vi andre så være kede af, for selv om skatteministeren for et øjeblik siden klart heroppefra sagde, at regeringen ikke kunne tiltræde SF's forslag, så tror jeg rent faktisk, at vi desværre til efteråret ser et forslag, der er nogenlunde lig det, som SF har fremsat her. Så ser vi et forslag fra regeringen, et forslag, som SF og Enhedslisten støtter, hvorefter det skrå skatteloft reelt bliver hævet i forhold til det, skattereformen forudsatte, også for 1997.

Det er en spådom. Jeg ved ikke, om den går i opfyldelse, men jeg tror desværre, at vi vil se den udvikling, og så kan vi til efteråret hive forhandlingerne fra i dag frem og citere skatte-

ministeren for, at sådan skulle det ikke være, men sådan bliver det så nok alligevel.

For os i Dansk Folkeparti er det naturligvis fuldstændig uhørt, at der overhovedet er partier her i Folketinget, der med det nuværende samlede skatte- og afgiftstryk kan tale om øgede skatter og afgifter. Hvis man ser det som borger og ser, hvor meget der egentlig er tilbage, når man betaler først indkomstskat, derefter også alle de indirekte skatter: moms, afgifter, miljøafgifter osv., så er det en utrolig stor del, der i dag beslaglægges til det offentliges forbrug i forhold til den private, den enkeltes forbrug, så vi mener, det er helt uhørt, at man stadig kan tale om skattestigninger.

Men vi må selvfølgelig medgive, at Folketingets partier og folketingsmedlemmerne har ret til at foreslå skattestigninger og afgiftsstigninger, og det er så det, SF gør. Og SF gør det jo for at finansiere det væld af udgiftskrævende forslag, som SF jo også har, og dér må man jo så også give den cadeau, der skal til, for det er fair nok, og det er en ærlig sag at sige, at man foreslår øgede offentlige udgifter, når man vel at mærke også foreslår finansieringskilder.

Det er så det, SF forsøger med det her forslag, og det er jo en ærlig sag, at vi har det modsatte synspunkt. Vi mener, at de offentlige udgifter skulle være lavere, og dermed mener vi også, at der kan skabes plads til skattelettelser.

Umiddelbart siger SF, at dette forslag giver et provenu på godt en halv milliard kroner. Men jeg vil gerne forfægte det synspunkt, at det alene kan være en beregning på kort sigt, for det er jo velkendt, og alle de analyser, der foretages – i hvert fald de analyser, jeg har haft mulighed for at stifte bekendtskab med – viser, at jo højere marginalsatser, man har i et land, jo mindre incitament er der til at gøre en ekstra indsats.

Dermed kan man i virkeligheden på lidt længere sigt stå i den situation, at høje marginalskatter reelt betyder, at nogle folk, som vi gerne vil have til at gøre en ekstra indsats, ikke gør en ekstra indsats, hvorfor det i virkeligheden bliver et tab, i bedste fald i hvert fald ikke et provenu, måske et nul, men at det i virkeligheden bliver et provenutab, som det offentlige får ved at hæve marginalsatserne eller blot fastholde marginalsatserne på det niveau, de har i dag. Derfor vil vi gerne anfægte SF's beregninger.

Så lad mig bare til slut sige – og det er også lidt henvendt til regeringen og til skatteministeren – at man jo oprindeligt har solgt skattereformen på, at man foretog en skatteomlægning,

men det er Dansk Folkepartis opfattelse, at regeringens egne tal viser, at der reelt er tale om skattestigninger, når man ser det forløb, der er efter vedtagelsen i maj 1993 af skattereformen, og så de ting, der er justeret, og den virkelige udvikling med de grønne afgifter, som er sket siden hen.

Derfor skal jeg benytte enhver lejlighed og dermed også behandlingen af L 269 i dag til at sige til regeringen, at hvis man mente noget med den måde, man solgte skattereformen på, så skulle man foretage en revision af skattereformen, som medførte – hvis det samlede skatte- og afgiftstryk ikke skulle stige – at det væld af grønne afgifter, som regeringen til stadighed arbejder på, blev taget af bordet, indtil indkomstskatteniveauet reelt var på det niveau, som skattereformen forudsatte. Så ville regeringen leve op til de løfter, man gav i forbindelse med behandlingen af skattereformen.

Det har man ikke gjort. Man har tværtimod stillet de grønne afgiftsforslag, som skulle til efter skattereformen – vi har jo bl.a. behandlet nogle i denne uge i Folketinget – på trods af, at det indkomstskatteniveau, man påstod var forudsætningen for de grønne afgifter, man har foreslået, ikke er kommet derved, hvor skattereformen sagde, det skulle ned.

Derfor hænger tingene og argumentationen ikke sammen fra regeringens side, men det kan vi jo kun beklage og så vente til efter næste valg. Så håber vi at kunne få udbedret de værste skader, som regeringen har påført landet.

Jes Lunde (SF):

Jeg synes ikke rigtig, regeringens argumentation hænger sammen i den her sag.

For et år siden knap og nap vedtog vi at suspendere den planlagte sænkning af det skrå skatteloft i et år med henvisning til, at der var en kommunal skattestigning på 0,9 pct. i 1995 og 1996. Det, vi ser foran os nu, er cirka det samme billede en gang til. Amterne har bebudet en forhøjelse på 0,5 pct. Vi ved, at mange kommuner pønser på det samme. I hvert fald må vi, hvis regeringen får sin vilje igennem i kommuneforhandlingerne og dér kommer til at blokke kommunerne for noget likviditet, igen imødesee en kommunal skattestigning.

Så situationen er altså fuldstændig den samme en gang til, og dengang hørte vi regeringen sige, at det kunne man ikke finde sig i. Det skævvred skattestrukturen. Det ville gøre, at der ville komme nogle skattestigninger for de lavere

lønnede, og så kunne man ikke friholde de bedrestillede.

Det var en argumentation, som vi var enige i, og derfor hjalp vi regeringen med et flertal til at vedtage lovforslag nr. L 11. Men når situationen nu opstår igen, fuldstændig den samme, vil regeringen pludselig ikke være med.

Det havde jeg egentlig regnet med, må jeg sige. For da regeringen suspenderede formueskatten, dengang man i finanslovforliget med De Konservative vedtog, at nu skulle formueskatten fuldstændig forsvinde, nu skulle man virkelig forgylde de rigeste her i samfundet, kunne vi jo opleve finansministeren på fjernsynet et par dage senere holde tale i en eller anden forsamling, hvor der var røde faner til stede, om, at så skulle han nok senere finde på nogle ideer til at komme og tage nogle penge fra de rige.

Han var altså ude og gøre lidt bodsgang. Han kunne godt se, at regeringen havde valgt en social profil, som var fuldstændig i modstrid med, hvad Socialdemokratiet historisk står for, og det skulle han så ud og lappe på ved at sige: Jamen senere finder vi jo nok på nogle metoder til, at de bedst stillede kommer til at betale noget mere.

Vi troede, kvitteringen skulle falde i dag. Vi troede, at når vi kom med et lovforslag, som fuldstændig svarer til det, regeringen selv var med til at vedtage for mindre end et år siden, så ville regeringen da i det mindste gribe halmstrået og sige: O.k., det er så chancen for at indfri nogle af de løfter, som finansministeren har været ude med. Men nej, regeringen vil altså ikke. Og for os er det bare helt uforståeligt.

I det hele taget er det uforståeligt for os, at vi har det dér høje skatteloft. Hvad er den særegne idé i, at de højstlønnede skal have en skatterabat, når kommuneskatten stiger?

De borgerlige partier var inde på, at de ikke går ind for skattestigninger. Næh, det kan jeg da godt forstå. Det er da også meget mere populært at gå ind for skattelettelse. Men når kommuneskatten nu stiger i en kommune, fordi byrådet har valgt det, hvad er så argumentationen for, at de, der tjener allermest, ikke skal betale deres fair del af kommuneskatten, at det lige præcis er dem, der skulle have rabatten?

Hvorfor ikke vende det på hovedet? Hvorfor ikke sige, at det var de lavest lønnede, der skulle have en særlig rabat, at det var de lavest lønnede, der skulle friholdes, når man satte kommuneskatterne op? Det synes jeg da der var mere

logik i både i forhold til de forbrugsmuligheder, folk har, og til almindelig social retfærdighed, og også for at kommunerne, når de træffer beslutninger om kommuneskatten, kunne vise sociale hensyn.

Men det er modsat i øjeblikket. Det er sådan, at når kommunerne vedtager skattestigninger, skal de se på, at de mest velstillede borgere bare kan sige: Pyt med det, det generer ikke os; det er ikke os, der skal betale den regning. Der er heldigvis et skråt skatteloft, og vi har så en socialdemokratisk ledet regering som garant for, at sådan skal det fortsætte. Det dér skrå skatteloft skal oven i købet sænkes, så rabatten bliver større og større til de største indkomster. Forstå det, hvem der kan.

Flere ordførere var inde på, at SF bare vil have skattetrykket op og op og op. Det er nu ikke rigtigt, men vi vil gerne have en anden fordeling af skattepolitikken i Danmark. Vi vil gerne have skattelettelse for de lavest lønnede, og vi vil gerne have en højere beskatning for de mest velstillede. Det er også rigtigt, at vi gerne vil have flere grønne afgifter for at tilskynde til mindre forurening og mindre ressourceforbrug. Så det er en skatteomlægning, vi primært argumenterer for.

Men om skattetrykket stiger en lille smule eller ej – det er ikke det, der generer os. Vi synes, at mange flere partier herinde burde være optaget af at sørge for en fair finansiering af det velfærdssamfund, vi har. Vi har et tordnende underskud på statsfinanserne, og i den situation er der ikke råd til at komme med forslag uden at anvise dækning.

Vi ved, at vi har problemerne med ventelister på børnepasning, mangel på plejehjemsbyggeri, dårlig kvalitet i hjemmehjælpen osv., og hvis vi skal leve op til de løfter, som masser af politikere herinde render rundt med om at løse de problemer, må vi også være villige til at fortælle, hvor pengene kan komme fra.

For os er der kun ét ordentligt svar på det. Det er, at det er dem, der har de største indkomster, der må bidrage mest her i samfundet. Det er det, forslaget her går ud på. Vi kan se, at det vil denne her regering åbenbart ikke være med til. Det må jo så indgå i vores bedømmelse af den sociale profil, denne regering har.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Henning Grove):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Skatteudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Jeg skal her udsætte mødet. Det genoptages i dag kl. 13.00.

Mødet udsat kl. 11.53

Mødet genoptaget kl. 13.00

Anden næstformand (Henning Grove):

Arbejdsministeren (Jytte Andersen) har meddelt mig, at hun ønsker i henhold til forretningsordenens § 19, stk. 4, at give Folketinget en skriftlig:

Redegørelse om etnisk diskrimination på arbejdsmarkedet.
(Redegørelse nr. R 20).

Eksemplarer vil blive omdelt, og redegørelsen vil blive optaget i Folketingstidende.

Skriftlig redegørelse

Redgørelse af 29/5 96 om etnisk diskrimination på arbejdsmarkedet.
(Redegørelse nr. R 20).

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Indledning

Arbejdsministeriet fremlagde i maj 1995 en skriftlig redegørelse for Folketinget om status for arbejdet med at modvirke etnisk diskrimination på arbejdsmarkedet.

Da der siden da er sket en intensivering af debatten og indsatsen på såvel nationalt som internationalt niveau for at fremme etnisk ligestilling, fremlægges hermed en redegørelse om

de initiativer, som er i gang nu – primært inden for Arbejdsministeriets område.

På internationalt niveau kan det nævnes, at Danmark for nylig blev eksamineret i Danmarks rapport om gennemførelse af FN's racediskriminationskonvention. Det fremgår af Racediskriminationskomiteens konklusioner, at Danmark generelt har en høj standard på menneskeretsområdet.

Specielt hvad angår bekæmpelse af racisme og racediskrimination på arbejdsmarkedet, udtrykkes der tilfredshed med Arbejdsministeriets lovforslag mod etnisk diskrimination på arbejdsmarkedet, som omtales senere i denne redegørelse, ligesom der udtrykkes tilfredshed med, at regeringen i 1993 har nedsat Nævnet for Etnisk Ligestilling.

Endvidere var komiteen blandt andet tilfreds med de initiativer, der var iværksat med henblik på at nedbryde barrierer på arbejdsmarkedet og med cirkulæret til AF om håndtering af jobordrer til etniske minoriteter, som også uddybes i det følgende.

Også EU og ILO har sat fokus på spørgsmålet om etnisk ligestilling. Rådet (arbejds- og socialministrene i EU) har den 5. oktober 1995 vedtaget en resolution vedrørende bekæmpelse af racisme og fremmedhad i forbindelse med beskæftigelse og sociale anliggender.

Den internationale arbejdsorganisation (ILO) har på sin session i år planlagt en temadrøftelse af emnet »Ligebehandling med hensyn til arbejde og beskæftigelse«, hvor diskrimination indgår som et væsentligt element.

De europæiske parter på arbejdsmarkedet har i oktober 1995 vedtaget en fælles erklæring om forebyggelse af racediskrimination og fremmedhad og fremme af ligebehandling på arbejdspladsen.

Redegørelsens afsnit I handler om arbejdet i den tværministerielle arbejdsgruppe, som blev nedsat i efteråret 1994, og de initiativer, som planlægges her. Under dette afsnit vil også blive omtalt initiativer, som Arbejdsministeriet har arbejdet med parallelt med arbejdsgruppen, f.eks. forslag til lov om forbud mod forskelsbehandling på arbejdsmarkedet m.v.

Afsnit II handler om Barrierehandlingsplanens 18 initiativer, som der gives en foreløbig status for. Barrierehandlingsplanen var et toårigt forsøg i 1994 og 1995, men en del af initiativerne er fortsat i gang, og der planlægges en samlet evaluering senere på året.